

Kolibria eta lorea

Duela denbora asko, Andeetako mendikatearen magalean zegoen baso batean, mota guztietako animaliak bizi ziren. Baso hau leku magikoa zen, kolorez, soinuz eta bizitzaz betea. Basoaren erdian lore oso berezi bat hazten zen. Urrezko lore bat zen, eguzki-argiz egindako petaloak ziruditenak. Haizeak leunki jotzen zuenean, bere usaina edonora zabaltzen zen, pasatzen zen edozein animalia liluratuz. Baina, bere edertasuna gorabehera, urrezko loreak bakardadea sentitzen zuen. Ez zuen inorengan konfiantzarik, bere nektar gehiegi ematen bazuen, indarrak agortu eta ihartuko ote zen beldur zelako.

Goiz batean, eguzkiak basoko hostoak berotzen hasi zenean, kolibri txiki bat lore batetik bestera hegan joan zen nektar bila. Azkarra eta jostalaria zen, eta bere lumajeak harribitxien antzera distiratzen zuten berde eta urdin koloreak zituen. Urrezko lorea ikusi zuenean, harrituta geratu zen.

—Inoiz ez dut hain lore ederrik ikusi! —pentsatu zuen—. Ziur zure nektarra zure usaina bezain gozoa dela.

Kolibria azkar joan zen harengana hegan eta bere nektarra edaten saiatu zen, baina une horretan, loreak petaloak estuki itxi zituen.

—Zer egiten ari zara? —oihu egin zuen kolibriak, harrituta. —Zergatik oztopatzen ari zara nire bidea?

—Barkatu, kolibri txikia —esan zuen loreak ahots leun baina triste batez—. Ezin dizut nire nektarra eman. Gehiegi ematen badut, ahuldu eta hil egingo naiz.

Kolibriak lorea begiratu zuen begi handi eta ulerkorrekin.

—Ez dizut minik egin nahi —esan zuen—. Baina, uzten badidazu, lagundu zaitzaket. Ez dut zure nektarra edan nahi bakarrik, baita zu zaindu ere, ezer gerta ez dakizun.

Mesfidantzara ohituta zegoen lorea harrituta geratu zen kolibriaren hitzekin.

—Lagundu? Nola lagunduko didazu zuk, hain txikia izanda?

«Nire koloreek kalte egin diezazuketen intsektuak uxatzen dituzte, eta nire hegoek zure polena beste lore batzuetara eraman dezakete basoa are ederragoa egiteko», erantzun zuen kolibriak konfiantzaz.

Loreak une batzuetan pentsatu zuen eta, lotsati, bere urrezko petaloak ireki zituen. Kolibriak oso kontu handiz hurbildu eta bere nektar tanta txiki bat edan zuen. Hala egin zuenean, irribarre egin eta esan zuen:
«Inoiz dastatu dudan nektarrik gozoena da! Eskerrik asko, lore. Babestu eta egunero itzuliko naizela hitz ematen dizut».

Egun hartatik aurrera, kolibriak lorea bisitatu zuen goizero. Intsektuak uxatzen zituen, petaloak garbi mantentzen zituen eta polena basoko beste lore batzuetara eramaten zuen. Pixkanaka, lore urrezko berriak hazten hasi ziren nonahi, basoa are leku magikoagoa eta biziagoa bihurtuz.

Denborarekin, loreak aurkikuntza handi bat egin zuen: zenbat eta nektar gehiago eman, orduan eta indartsuagoa bihurtzen zen. Zurtoina sendoagoa bihurtu zen, petaloak distiratsuagoak eta usaina are gozoagoa. Egun batean, kolibriari esan zion:
—Ikasi dut partekatzeak ez nauela ahultzen, baizik eta indartsuago egiten nauela. Eskerrik asko ikasgai hau irakasteagatik.

Kolibriak, irribarre batekin, erantzun zuen:
—Eta ikasi dut maite duguna zaintzeak zoriontsuago egiten gaituela. Beti egongo naiz hemen laguntzeko.

Basoa bizitzaz eta kolorez betetako leku bihurtu zen kolibriaren eta urrezko lorearen arteko adiskidetasunari esker. Beste animalia eta landareek elkar zaintzearen eta beren baliabideak partekatzearen garrantziaz konturatu ziren.

Haurrekin hitz egiteko galderak

Zergatik uste duzu loreak kolibria erakarri zuela? Zer zuen berezi besteengandik bereizten zuena?

Nola uste duzu sentitu zela lorea kolibria hurbildu zenean? Inoiz izan al duzu norbaitek berezi sentiarazi zaituela?

Zer iruditzen zaizu kolibriaren eta lorearen arteko harremanari buruz? Nola uste duzu elkarri lagundu ziotela?

Zer ikas dezakegu istorio honetatik adiskidetasunari eta besteak zaintzearen garrantziari buruz, guregandik desberdinak direnean ere?

Nola uste duzu naturak gauza txikiak baloratzen irakasten digula, kolibri baten hegaldia edo lore baten edertasuna bezala?